

Den højtærede Minister maa ikke tro, at det kun er sproglige Indvendinger, jeg gør mod Lovforslaget. Jeg nævnte, efter at den ærede konservative Ordfører (Laurssen) havde nævnt det, den uheldige Vending, der altsaa findes i den gældende Lov, hvad der gør mig ondt. Jeg tvivler ikke om, at den staar deri, naar Justitsministeren siger det, jeg har ikke den Gang været opmærksom paa det, Loven hørte jo ikke under mig, og jeg havde ingen særlig Anledning til at beskæftige mig med Sproget deri. Men det var kun rent flygtigt, jeg nævnte det formelle. Derimod gjorde jeg opmærksom paa, at der i det Stykke af Lovforslaget, som jeg før nævnte, indeholdes Modsigelser. Det ene Øjeblik staar der: „det kan ske“, og det andet Øjeblik staar der: „det skal ske“, og der er dog stor Forskel.

Det er ogsaa forkert, naar den højtærede Justitsminister tror, at det ved den efter min Mening uheldige Affattelse af Lovforslaget er Spørgsmaalet, om man skal forbyde en Chauffør at have nydt Spiritus eller ikke, det drejer sig om. Hvorledes man har stillet sig i Folketinget, ved jeg ikke noget om, jeg har endnu ikke faaet læst Folketingets Forhandling om dette Punkt. Det, jeg ankede over, var, at der benyttes et Udtryk, som i den Grad kunde være Genstand for Fortolkning som Udtrykket: „at være paa-virket af Spiritus“. Jeg tror, jeg er lige saa ædruelig som den højtærede Justitsminister, jeg tror ikke, han i den Henseende kan være min Overmand, men naar man ikke er en forhærdet Drunker — hvad jeg ikke har Grund til at tro, Justitsministeren er —, paavirkres man af Spiritus, det kan man ikke undgaa; det er derfor, Folk nyder Spiritus, og ikke af nogen som helst anden Grund end at faa den Paavirkning, som Spiritus nu en Gang har paa Menneskene; i Almindelighed drikker man ikke Spiritus for at slukke sin Tørst. Men lad os lade dette ligge. Spørgsmaalet er langt større end dette. Det er for det første dette, at vi skal forsøge at fremme Motorfærdselen, saa meget vi kan, og derfor lægge den saa faa Hindringer i Vejen som paa nogen Maade muligt. Lad den ogsaa have den Hastighed, Køretøjet tillader. Det er denne Hastighed, som i Virkeligheden er Motorkøretøjets Idé; kan vi ikke komme hurtigt frem med det, hvad i Alverden skal vi saa med Motorkøretøjer, saa lad os holde os til Hestekøretøjerne!

Til det ærede 13de tingvalgte Medlem

(Martin Olsen) skal jeg sige, at det, at Køretøjet kører mere eller mindre hurtigt, er ikke det, der skaber Ulykkestilfælde. Jeg er dog noget kendt ogsaa med Motorkørsel, og ogsaa med Motorkørsel udenfor København, hvad det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard) talte om. Det er ikke Køretøjets Hastighed, det kommer an paa. I Virkeligheden tror jeg, man kan sige, at vore Chauffører er meget forsigtige Folk. Der kan være nogle, som har faaet et nyt Køretøj, og som kører lidt letsindigt og for at prale, men det er i Almindelighed ikke Tilfældet. Chaufførerne kører forsigtigt uden Hensyn til, om de kører hurtigt eller ej. Nej, det er saamænd baade Fodgængere og Cyklister, der foraarsager Ulykkestilfældene, thi det er ganske ubegribeligt, hvilken Uforsigtighed Folk lægger for Dagen, det kan enhver, som overhovedet har haft Lejlighed til Motorkørsel, bevidne. Det er ubegribeligt, hvor lidt de tager sig i Agt, og det tror jeg ikke, vi kan gøre noget ved. Det er det ene, ikke at lægge Hindringer i Vejen, og Hindringer lægger man i Vejen, naar man paalægger Køretøjerne en meget stor Skat. Jeg vilde ønske, man paa alle Punkter kunde nedsætte Skatten. For det første er Lastautomobiler meget nyttige, for det andet er Personautomobiler en Fremtidens Ting. Hvorfor da paalægge dem en Skat, som sikkert vil indskrænke Brugen af Motorkøretøjer, ganske paa samme Maade som de høje Takster paa Statsbanerne indskrænker Brugen af Banerne? Tværtimod. Med lave Takster er det muligt, at Stat eller Kommuner eller Amt, hvem det nu er, fik større Udbytte. Det har vist sig, at det ikke er saa klogt at paalægge saa overordentlig store Skatter.

Den ærede Ordfører for Venstre (Maegaard) pegede — jeg var sikker paa, at han vilde sige det — paa, at der ogsaa tidligere var ført Sager igennem i stor Hast. Det har været overordentlige Forhold, der har gjort det nødvendigt, og det har ogsaa været Sager af stor Betydning, men i Virkeligheden har alle Partier stemt for dem. Jeg ved ingen saadan Sag, som er gennemført uden alle Partiars Tilslutning. Derfor var den daværende Regering discolpet overfor saadanne Bebrejdelser. Men her er ikke Tale om et Tryk, i alt Fald kun om et kunstigt. Hvad i Alverden skulde der være i Vejen for, at denne Sag bearbejdedes grundigt? Er det saa tvungende nødvendigt, at Rigsdagen skal hjemsendes paa Lørdag? Hvis Ordføreren for Venstre vilde sige mig, hvilke særlige Omstændig-